

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobce: **L. V. C.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bez uvedeného pobytu na území republiky
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016, č. j. MV-52262-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaný“) ze dne 10. 5. 2016, č. j. MV-52262-4/SO-2016, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2016, č. j. OAM-19727-17/TP-2014. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k trvalému pobytu podaná podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že smyslem vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je umožnit nezaopatřenému cizinci soužití s jeho rodičem, který na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, resp. umožnit jejich společné soužití a to za splnění zákonem stanovených podmínek. Účastník řízení (nyní žalobce pozn. soudu) však neprokázal, že by v době vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky pro povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Jeho společnému soužití s matkou na území brání jeho pokračující studium ve Vietnamu (nedoložil, že by studium ukončil), přičemž současně nebylo prokázáno, že v něm nebude pokračovat na území, neboť pouze v takovém případě, kdy již dosáhl věku 18 let, by mohl splnit podmínku nezaopatřenosti. Bylo zjištěno, že na Střední odbornou školu cestovního ruchu s.r.o. v Pardubicích přijat nebyl, když nesplnil podmínky přijetí na tuto školu. Doklad o zařazení účastníka řízení do jazykového kurzu od 1. 3. 2016 u společnosti First Class Education, s.r.o. není podle žalovaného dokladem prokazujícím nezaopatřenost účastníka ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť se nejedná o studium podle § 15 č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o SSP“), ani se nejedná o jednoletý kurz cizího jazyka ve smyslu tohoto zákona, jedná se toliko o studium českého jazyka.
3. Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.
4. *V prvním žalobním bodu* namítá žalobce, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc tím, že žalobcovu žádost o trvalý pobyt podanou podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ačkoli toto ustanovení lze použít pouze tehdy, nejsou-li splněny podmínky podle § 67 či § 68 uvedeného zákona. Tímto postupem porušil čl. 2 odst. 2 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle žalobce správní orgán I. stupně vědomě nezákonně rozšířil znění § 75 odst. 1 písm. f) uvedeného zákona tím, že v odůvodnění rozhodnutí uvedl: *„Správní orgán prokázal, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., konkrétně pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že další zkoumání již neprováděl. Ačkoliv zák. č. 326/1999 Sb. explicitně nestanoví důvod pro zamítnutí žádosti spočívající v nesplnění dané podmínky, již z logiky věci je třeba dovodit, že zákon stanoví podmínky pro možnost podání žádosti pro získání povolení k pobytu a nesplnění této podmínky musí nutně vést k zamítnutí žádosti. Takovou podmínkou je beze sporu rovněž podmínka prokázání skutečností stanovených v § 66 odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., tj. společné trvalé soužití cizinců, splnění této podmínky prokázáno nebylo.“* (podtrženou pasáž zvýraznil v žalobě žalobce, pozn. soudu). Žalovaný napadeným rozhodnutím namítanému pochybení nápravu nesjednal.
5. *Ve druhém žalobním bodu* namítá žalobce nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho žalovaný dochází k závěru, že studium ve Vietnamu žalobci brání ve sloučení rodiny v ČR, když žalobce ve Vietnamu studuje nepřetržitě po dosažení věku 18 let. Dle žalobce tak splňuje zákonnou podmínku „nezaopatřenosti“ ke dni rozhodnutí. Je přitom na žalobcově úvaze, jak v případě povolení pobytu se svým studiem naloží, zda jej ukončí, přeruší či dostuduje dálkově. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

argumentace žalovaného, s níž žalobce nesouhlasí, by trvalý pobyt nemohl být povolen ani malým dětem, které ve Vietnamu navštěvují základní školu. Oba správní orgány v rozhodnutích ani nekonkretizují, jakou podmínku § 66 zákona o pobytu cizinců žalobce neprokázal.

6. Náležitosti žádosti o trvalý pobyt vymezuje ust. § 70 zákona o pobytu cizinců. Podle jeho druhého odstavce se účel, resp. důvod trvalého pobytu, jímž je společné soužití rodiny, prokazuje rodným listem, oddacím listem nebo jinou listinou prokazující příbuzenský vztah. Zákon však nepožaduje, aby cizinec dále prokazoval své budoucí studium po povolení pobytu, nebo aby prokazoval, že v průběhu řízení ukončil svoje studium ve Vietnamu a přihlásil se na školu v ČR. Podle žalobce § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslovně předpokládá, že žadatel o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v době podání žádosti a v době rozhodnutí stále studuje v cizině. Žalobci však byla zamítnuta žádost právě z důvodu, že splňuje zákonem požadovanou podmínku nezaopatřenosti. Pokud by žalobce v cizině nestudoval, nesplnil by podmínky pro povolení k trvalému pobytu a nebyl by tak nezaopatřenou osobou.
7. *Ve třetím žalobním bodu* poukazuje žalobce na rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/86/ES. Podle žalobce žádost o společné soužití rodiny podléhá ochraně této směrnice, a ta neobsahuje žádné ustanovení, jež by umožňovalo smluvním státům bránit cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že chodí v domovské zemi do školy. Proto požadavek žalovaného, aby žalobce ukončil studium ve Vietnamu ještě v průběhu řízení a poté vyčkával, zda mu bude povolen pobyt, nepovažuje žalobce za racionální, jelikož by žalobce přestal splňovat podmínku nezaopatřenosti. Podle žalobce uvedená směrnice neuznává důvody, pro které byla žalobcova žádost zamítnuta, a ani z žádného jejího ustanovení nelze dovodit žalovaným požadovanou podmínku bezprostřednosti soužití žadatele s rodičem po povolení k pobytu. Závěrem žalobce poukazuje na zprávu Komise Rady a Evropského parlamentu o používání směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny ze dne 8. 10. 2008, zn. KOM/2008/0610.
8. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 9. 2016 navrhuje, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Konstatuje, že podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců. Uvedené skutečnosti žalobce nedoložil.
9. Podle žalovaného napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky stanovené § 68 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) pro odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno, vyplývá z něj, jakým způsobem se žalovaný vypořádal se vznesenými námitkami uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Podle žalovaného je předmětná žádost posouzena správně a v souladu se zákonem, jelikož v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že z důvodu studia žalobce ve Vietnamu nemohl být naplněn důvod podané žádosti, a to společné soužití s rodiči na území podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s. ř. s.
12. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
13. Ze správního spisu soud zjistil, že podle rodného listu je žalobcovou matkou U. T. P., narozena dne X, občanka VSR, která má podle CIS na území republiky pobyt trvalý – ostatní, jako občan 3. státu a povolení k pobytu č. X v cestovním pasu platné do dne 2. 3. 2015. Dále spis obsahuje Potvrzení Okresního národního výboru Nghi Xuan, Střediska odborného vzdělání a denního studia Nghi Xuan ze dne 11. 2. 2015 (na originálu u data narození je přepsána původně nečitelná číslice na číslici „22“), dle něhož je žalobce studentem třídy 12A2 střediska odborného vzdělání a denního studia Nghi Xuan, provincie Ha Tinh s dobou studia 2012-2015.
14. Žalobce byl žalovaným vyzván k doložení dokladů, z něhož bude zřejmé, zda pokračuje ve studiu, na jaké škole, v jakém oboru, o kolikaleté studium se jedná, a k jakému datu studium skončí. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně žalobce dne 18. 11. 2015 doložil Potvrzení Provinčního národního výboru Nghe An, Vyšší odborné a technické školy Viet Duc, Nghe An, z něhož vyplývá, že žalobce studuje vyšší odborné studium v 9. ročníku TC stavební třídy, obor stavební.
15. Na e-mailovou výzvu správního orgánu I. stupně ředitelka Střední odborné školy cestovního ruchu s.r.o. v Pardubicích dne 3. 12. 2015 e-mailem uvedla, že žalobce podal přihlášku na SOŠ jako uchazeč o studium, avšak nesplnil kritéria pro přijetí, jimiž jsou: předložení potvrzení o trvalém pobytu v ČR, splnění kritérií přijímacího řízení SOŠ a prokázání znalosti českého jazyka pohovorem před nástupem ke studiu.
16. Podle potvrzení o zařazení do jazykového kurzu ze dne 8. 2. 2016, vydaném First Class Education, s.r.o. bude žalobce přijat do jazykového kurzu výuky českého jazyka v rozsahu 12 týdnů s datem zahájení od 1. 3. 2016, pokud předloží potvrzení o trvalém pobytu v ČR.
17. Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění.
18. Podle čl. 2 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky *„Ústavní zákon může stanovit, kdy lid vykonává státní moc přímo.“*
19. Podle čl. 2 odst. 2 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky *„Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“*
20. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.“*
21. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“

22. Podle ustanovení § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„Nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.“*
23. K námitkám obsaženým v prvním a druhém žalobním bodu soud předně uvádí, že se zabýval otázkou nicotnosti napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a otázkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], protože tyto vady by vylučovaly jejich další věcný přezkum.
24. K otázce nicotnosti správních rozhodnutí existuje rozsáhlá judikatura správních soudů. Za nicotná rozhodnutí jsou například považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 As 7/2008-99; ze dne 2. 11. 2006, č. j. 5 A 35/2002-73; ze dne 25. 11. 2004, sp. zn. 6 A 44/2001, č. 502/2005 Sb. NSS; ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001-46, č. 20/2003 Sb. NSS.; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 7 A 18/2001). Nicotnost naopak nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Nicotnými nejsou rozhodnutí, která například obsahují písařskou chybu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 53/2004-73), která jsou podepsána v rubrice za správnost jinou osobou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. 2 Azs 5/2004).
25. V posuzovaném případě žalobce spatřuje nicotnost rozhodnutí I. stupně v tom, že k jeho vydání neexistuje právním řádem vyžadovaná zákonná pravomoc. Poukazuje na skutečnost, že žalovaný nepřipustně rozšířil rozsah znění ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, čímž dle žalobce překročil svou pravomoc, neboť podle odkazu na uvedené ustanovení zamítl žalobcovu žádost podanou podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Přitom podle žalobce lze toto ustanovení užít pouze tehdy, nejsou-li splněny podmínky podle § 67 či § 68 uvedeného zákona. Městský soud se s žalobcem neztotožnil.
26. Ze shora citovaného § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění vyplývá, že správní orgán I. stupně zamítne žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, jestliže v řízení: buď nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66, anebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá ze zákonné dikce, uvedené ustanovení není omezeno pouze na podmínky uvedené v § 67 nebo § 68 zákona o pobytu cizinců, jak tvrdí žalobce, nýbrž zákon správnímu orgánu I. stupně svěruje pravomoc rovněž zamítnout žádost k trvalému pobytu, pokud shledá, že nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 uvedeného zákona. V takovém případě již podmínky uvedené v § 67 nebo § 68 zákona o pobytu cizinců splněny být nemusí.
27. Jelikož v posuzovaném případě správní orgán I. stupně v rozhodnutí konstatoval, že žalobcovu žádost zamítá podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nesplnění podmínky uvedené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, současně žalovaný napadeným rozhodnutím tento výrok potvrdil, pak soud v postupu obou správních orgánů neshledal žádnou konkrétní skutečnost, v níž by mohl přisvědčit namítanému překročení pravomoci správního orgánu I. stupně, či porušení shora citovaných čl. 2 odst. 2 Ústavy, či čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žádnou nezákonnost neshledal. Ostatně je třeba zdůraznit, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území republiky, jak též konstatoval nálezný Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 23/11.

28. Soud uzavírá, že vadu způsobující nicotnost rozhodnutí neshledal a to ani v důsledku namítaného překročení pravomoci správního orgánu I. stupně.
29. Soud se dále zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností. Důvod nepřezkoumatelnosti dovozuje žalobce ze skutečnosti, že z rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho žalovaný dochází k závěru, že studium ve Vietnamu žalobci brání ve sloučení rodiny v ČR, když žalobce ve Vietnamu studuje nepřetržitě po dosažení věku 18 let.
30. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, pro rozpor výroku s odůvodněním či pro výrok, který nemá oporu v zákoně nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, proč není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
31. Soud tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal. Závěry obsažené v napadeném rozhodnutí jsou logické a vychází ze skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu.
32. Správní orgán I. stupně v daném případě zkoumal, zda doklady, které žalobce připojil k žádosti, potvrzují důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá zletilému nezaopatřenému cizinci, který je dítětem cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.
33. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 vyplývá, že povolení k trvalému pobytu správní orgán vydá v případě, jsou-li kumulativně splněny tři podmínky: (1.) žadatel je (v daném případě) zletilým nezaopatřeným dítětem (2.) cizince, který má na území ČR povolen trvalý pobyt a (3.) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem. Správní orgán I. stupně musel tedy posuzovat splnění všech uvedených podmínek, včetně podmínky nezaopatřenosti. K uvedenému soud

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

dodává, že považuje za přílehlavý poukaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, podle kterého pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení.

34. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce ke své žádosti o trvalý pobyt podle § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona připojil mimo jiné i potvrzení Okresního národního výboru Nghi Xuan, Střediska odborného vzdělání a denního studia Nghi Xuan ze dne 11. 2. 2015, že je studentem třídy 12A2 střediska odborného vzdělání a denního studia Nghi Xuan, provincie Ha Tinh s dobou studia 2012-2015. Na základě takto předloženého dokladu jej správní orgán I. stupně vyzval, aby ve stanovené lhůtě žalobce doložil doklad, z něhož bude zřejmé, že v průběhu správního řízení studuje, resp. pokračuje ve studiu, na jaké škole, v jakém oboru, o kolikaleté studium se jedná, a k jakému datu toto studium skončí; v závěru výzvy byl poučen, že pokud žalobce požadované informace nedoloží, bude jeho žádost pro nesplnění podmínky § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Žalobce v reakci na tuto výzvu však požadované údaje nedoložil, když zaslal Potvrzení Provinčního národního výboru Nghe An, Vyšší odborné a technické školy Viet Duc, Nghe An, z něhož vyplývá, že studuje vyšší odborné studium v 9. ročníku TC Stavební třídy, obor stavební. Z uvedeného potvrzení nelze dovodit trvající nezaopatřenost žalobce. Další doklady k uvedenému žalobce ani v odvolacím řízení nedoložil. Na základě shora předloženého potvrzení se soud proto ztotožňuje s žalovaným, že žalobce nesplnil podmínky zákona, neboť podle požadavku nepředložil doklady, na jejichž základě by bylo možno shledat splnění podmínky nezaopatřenosti žalobce. O tom, že žalobce nesplňuje podmínky § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, resp. není nezaopatřeným, svědčí i skutečnost, že na území republiky nemá zajištěno návazné studium, což dokládá přípis ředitelky SOŠ. Nelze rovněž nezmínit, že tříměsíční jazykový kurz u společnosti First Class Education, s.r.o., na který žalobce ve správním řízení poukazoval, je vázán na splnění podmínky pobytového statusu.
35. Žalobce nesouhlasí se správním orgánem I. stupně, který v rozhodnutí uvádí: „*Správní orgán prokázal, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., konkrétně pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že další zkoumání již neprováděl. Ačkoliv zák. č. 326/1999 Sb. explicitně nestanoví důvod pro zamítnutí žádosti spočívající v nesplnění dané podmínky, již z logiky věci je třeba dovodit, že zákon stanoví podmínky pro možnost podání žádosti pro získání povolení k pobytu a nesplnění této podmínky musí nutně vést k zamítnutí žádosti. Takovou podmínkou je beze sporu rovněž podmínka prokázání skutečností stanovených v § 66 odst. 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb., tj. společné trvalé soužití cizinců, splnění této podmínky prokázáno nebylo.*“ (podtrženou pasáž zvýraznil v žalobě žalobce, pozn. soudu).
36. V návaznosti na citovanou část prvostupňového rozhodnutí soud konstatuje, že podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu podle uvedeného ustanovení není, aby společné soužití zletilého nezaopatřeného dítěte a jeho rodiče, tj. cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, probíhalo na území České republiky již v době vydání rozhodnutí o této žádosti správním orgánem I. stupně. Jedná se o situaci, kdy rodič se zletilým nezaopatřeným dítětem, který je tedy na něm závislý, skutečně žije, resp. sdílí s ním společnou domácnost.
37. V posuzovaném případě žalobce podle soudu ani ničím nedoložil naplnění třetí podmínky, a sice, že soužití s rodičem na území po udělení povolení k trvalému pobytu, se shoduje se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

skutečným záměrem zletilého žalobce, který tvrdí, že je nezaopatřený, když účelem právní úpravy obsažené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby zletilé nezaopatřené děti cizinců, kteří již mají povolení k trvalému pobytu na území České republiky, měly možnost získat stejný pobytový status, jako mají jejich rodiče, i když v minulosti nepobývaly a ani v současnosti nepobývají na území ČR. Budoucí společné soužití žalobce s rodičem má být tak důvodem podání žádosti o povolení k trvalému pobytu. Obdobné stanovisko vyjádřil též Nejvyšší správní soud v rozsudku shora zmiňovaném, č. j. 5 Azs 306/2017-24.

38. Lze dodat, že žádost o povolení k trvalému pobytu proto nelze zamítnout pouze z důvodu, že společné soužití žadatele a jeho rodiče v době rozhodování správního orgánu dosud neprobíhá. V daném případě však z tohoto důvodu žalovaný žalobcovu žádost nezamítl, neboť shledal nesplnění podmínek § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, a to nedoložení žalobcovy nezaopatřenosti.
39. Zákon v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozhodné době požadoval prokázání nezaopatřenosti u zletilých žadatelů, která je zásadně podmíněna studiem žadatele na střední či vysoké škole (§ 178a zákona o pobytu cizinců), kdy zákon o pobytu cizinců předpokládá, že žadatel v době podání žádosti ještě nepobývá na území ČR. Lze důvodně předpokládat, že studium lze ukončit v přiměřené době (obvykle ke konci školního roku). Žalobce však skutečnost, kdy má studium ve Vietnamu ukončit, nedoložil, neboť podle prvního potvrzení je studentem třídy „12A2“ se studiem školy v letech 2012-2015, ale podle druhého potvrzení je studentem „9.“ ročníku. Podle soudu správní orgán I. stupně nepochybil, když vyzval žalobce k odstranění vad, které přímo konkretizoval v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, čímž žalobci umožnil, aby pochybnosti stran délky studia svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnil (§ 4 odst. 4 správního řádu) tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobce však požadované informace nedoložil, proto správní orgány obou stupňů nemohly rozhodnout jinak, než že žalobcovu žádost zamítl. Na shodných principech je postaven i rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Azs 306/2017-24, na který soud pro stručnost odkazuje.
40. Podmínka nezaopatřenosti zakotvená v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na výkladové ustanovení § 178a odst. 2 věta první téhož zákona posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře včetně otázky studia. Při posuzování nezaopatřenosti se nepoužije § 64 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť ten by se s ohledem na své návěti použil pouze tehdy, hovořil-li by § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona o podmínce studia; toto ustanovení však hovoří o podmínce „nezaopatřenosti“. Jelikož podle soudu žalobce nedostatečně prokázal, že nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice, neprokázal tím, že je nezaopatřeným, ve vztahu k podmínce první. Soud se proto neztotožňuje s žalobcem, který tvrdí, že prokázal svou nezaopatřenost.
41. Žalobcovy námitky, že je zcela na žalobci, jak se svým studiem naloží, anebo že zákon nepožaduje, aby cizinec prokazoval budoucí studium po povolení pobytu, soud považuje za irelevantní, stejně tak i námitky, týkající se povolení pobytu malým dětem, které navštěvují základní školu, protože nezletilí podmínku nezaopatřenosti, na rozdíl od zletilých žadatelů, splnit nemusí, resp. u nezletilých se taková podmínka nijak nezkoumá.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

42. Soud se neztotožňuje ani s námitkou, že žalobce stále studuje v cizině, je proto nezaopatřený. Podle prvního dokladu žalobce studuje ve třídě „12A2“, podle druhého je studentem „9.“ ročníku. Ani jeden doklad neuvádí, kdy studium žalobce má skutečně skončit, ačkoli takovou informaci správní orgán I. stupně po žalobci právě požadoval doložit, k čemuž žalobce zůstal nečinným. Na základě předložených listin (a jiné důkazní prostředky žalobce přes výzvu nedoložil) lze proto uzavřít, že nebylo prokázáno, že žalobce je k okamžiku rozhodnutí studentem konkrétního ročníku konkrétního typu školy, že studium mu skončí k určitému datu a že na území republiky v něm bude pokračovat. Obdobnou situaci se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 272/2017-32, který konstatoval, že splnění podmínky nezaopatřenosti zletilého je třeba prokázat i s výhledem do blízké budoucnosti po vydání povolení k trvalému pobytu. *„Z povahy tohoto institutu tak je zřejmé, že není určen pro již zletilé cizince, kteří nehodlají na území České republiky dále studovat, neboť v případě těchto cizinců není možné vycházet z předpokladu, že jsou nezaopatření, a je tak u nich dána potřeba společného soužití.“*
43. Z žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle citovaného ustanovení proto musí být zřejmé, že i k realizaci společného soužití skutečně dojde, a to v přiměřené době po vydání rozhodnutí [tedy že bude naplněn účel § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky], nikoliv až s odstupem několika let, např. po ukončení studia zletilého dítěte v zemi původu, tedy až v době, kdy by již podmínky stanovené § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona žadatel nesplňoval, jak uvedl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, v rozsudku ze dne 24. 3. 2016, č. j. 52 A 106/2015-51.
44. Soud se dále neztotožňuje s žalobcem, že by oba správní orgány v rozhodnutích neuváděly, jakou konkrétní podmínku obsaženou v § 66 zákona o pobytu cizinců žalobce neprokával. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně již ve výroku uvádí, že žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v ust. § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona; na str. 2 odůvodnění správní orgán I. stupně např. uvádí: *„...účastník řízení nemůže plnit účel trvalého pobytu až do data ukončení svého studia ve Vietnamu a ani případně odjet ke studiu na střední školu v České republice, nemůže tedy trvale na území pobývat, neboť denní forma studia ve Vietnamu mu to neumožňuje a ke studiu na území nebyl přijat...“*. Napadené rozhodnutí uvádí obdobně např. na str. 3 *„... přičemž současně nebylo prokázáno, že v něm bude pokračovat na území, neboť pouze v takovém případě, kdy již dosáhl věku 18 let, by mohl splnit podmínku nezaopatřenosti...“* či na str. 4 *„Zletilému dítěti, které neprokáže splnění podmínky nezaopatřenosti, povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, vydat nelze.“* Podle soudu otázkou neprokázání nezaopatřenosti žalobce se správní orgány zabývaly v míře nezbytné pro přezkum napadeného rozhodnutí.
45. S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky v prvním a ve druhém žalobním bodu, včetně námitek nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, shledal nedůvodnými.
46. Ke třetímu žalobnímu bodu, v němž žalobce argumentuje Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/86/ES, soud poukazuje na str. 2 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně uvádí *„...Správní orgán prokázal, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti dle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., konkrétně pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že další zkoumání již neprováděl...“* Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně

právě s ohledem na skutečnost, že neshledal důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za prokázané, neprováděl již další zkoumání a ani uvedenou směrnici se již nezabýval.

47. Podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny *Členské státy povolí vstup a pobyt níže uvedených rodinných příslušníků podle této směrnice a s výhradou dodržení podmínek uvedených v kapitole IV, jakož i v článku 16:*

a) manžela nebo manželky osoby usilující o sloučení rodiny;

b) nezletilých dětí osoby usilující o sloučení rodiny a jejího manžela nebo jeho manželky, včetně dětí osvojených, v souladu s rozhodnutím příslušného orgánu v dotyčném členském státě nebo rozhodnutím, které je bez dalšího vykonatelné na základě mezinárodních závazků dotyčného členského státu, nebo které musí být uznáno v souladu s mezinárodními závazky;

c) nezletilých dětí osoby usilující o sloučení rodiny včetně dětí osvojených, pokud má osoba usilující o sloučení rodiny děti v opatrování a děti jsou na ní závislé. Členské státy mohou povolit sloučení s dětmi, které jsou zároveň v opatrování jiného opatrovníka, za předpokladu, že druhý opatrovník k tomu poskytne souhlas;

d) nezletilých dětí manžela nebo manželky včetně dětí osvojených, pokud má tento manžel nebo manželka děti v opatrování a děti jsou na něm závislé. Členské státy mohou povolit sloučení s dětmi, které jsou zároveň v opatrování jiného opatrovníka, za předpokladu, že druhý opatrovník k tomu poskytne souhlas.

Nezletilé děti uvedené v tomto článku musí být pod věkovou hranicí zletilosti stanovenou právem dotyčného členského státu a musí být svobodné.

Odchylně od výše uvedeného, pokud je dítě starší 12 let a přichází nezávisle na zbytku své rodiny, může členský stát před vydáním povolení ke vstupu a pobytu podle této směrnice ověřit, zda toto dítě splňuje podmínku integrace stanovenou v jeho právních předpisech platných ke dni provedení této směrnice.

48. V daném případě správní orgán I. stupně neshledal splnění podmínek ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo nutné se zabývat dopadem mezinárodních smluv o lidských právech. Správní orgán však nejednal v rozporu s uvedenou směrnici, resp. v rozporu s posledním zmiňovaným odstavcem uvedeného článku, neboť ověřoval, zda žalobce splňuje podmínky § 66 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. Jak zdůraznil Nejvyšší správní např. v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, „*při aplikaci judikатурních závěrů vztahujících se k přezkumu rozhodnutí o zrušení oprávnění k přechodnému či trvalému pobytu je tedy na místě vyžadovat určitou zdrženlivost. Nadto u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů...*“.
49. Obecně namítaný rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky soud proto v ničem konkrétním neshledal. Námitku žalobce o bránění cizincům ve sloučení rodiny s odůvodněním, že v domovském státě chodí do školy, soud považuje proto za nedůvodnou.
50. Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutím žalovaného nedošlo ke změně stávajícího stavu, neboť zletilý žalobce se může s matkou stýkat jako doposud.
51. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

52. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu